Siis wõtta ue aasta sees
Nüüd kergita ta ello:
Sa olled ainus abbimees
Ni rõmo, kui ka hädda sees
Oh Issand Loja Jummal!

Kus on weel mõnned rummalad
Kes usk'wad tühja mahti
Ja tenib wõerad jummalad,
Te selle silmad lahti
Et temma Sinno heldust nääb,
Mis iggaweste seisma jääb,
So sarnast teist ei olle!

Üks innime, kes lihhast, luust,
Ei peaks mitte sõma
Nüüd ennam ärrakeeltud puust,
Waid wasto rinda lõma
Ja hüüdma: „Issand hallasta!
„Ja tühjast tembust puhhasta,
„Et so peal üksnes lodan!“

So heldust, helde Jummal! ma
Kül ollen laialt näinud,
Mis hädda päiwil olled Sa,
So rahwale siin teinud,
Kes tännamataks siiski jäid
Ka siis, kui helde aasta tõid,
Weel rahhul keik ei olnud!

Oh armas Jesus hallasta
Weel siiski meie peale,
Et uel aastal rõmuga
Siin kuleme so heále,
Mis seisab lahti meie ees
So kalli pühha sõnna sees,
Kül ühhest aastast teise.

Sa meie pudust ärra tead
Ning olled rohkest annud
Ni waimule, kui ihhul' head,
Kui põld sai wilja kannud:
Ka järwes, jões ja merre wees,
Kus kalla ellab, siggib sees,
Meil' rohkest toiduks annud.

Oh kule rahwa palwe heält,
Sa armas ello Loja!